weel minnes. — Ta läks, andsin temmale weel leiba te peäle ja minno palwed ollid temmale saatjaks.

Terwe aasta läks nüüd möda, näggin jälle paljo kõrtsiföbru, näggin mõnda meest jälle te äres maas, — agga Koido Peter ennam polnud nähha, egga middagi temmast kuulda; siiski minna tedda ei unnustanud. Siis kord astus minno tuppa mees ja terretas lahkeste. Ei ma tunnud, kulasin, mis tahhaks. Temma ütles: „Aasta eest kerjasin siin — ei ma nüüd ennam kerja, nüüd tullin tännama selle eest, mis siis mulle andsite! — Ma ollen Koido Peter ja teie ollete aidanud, et jälle innimeseks sain!“ Mul olli suur rõõm tedda nähhes ja kiitsin Jummalat, kes temma peale hallastanud. Peter siis hakkas mulle räkima, kuida ta luggo sel aastal olnud ja pannen sedda luggijatt: kassuks lühhidalt üllesse.

Peter, kui minno juurest läks olli kojo ruttanud. Te peal ärrakaddunud poijast luggedes, kuida se ümber põras ja issa kotta läks, olli temma südda wäega rõõmsaks läinud. Kui Peter küllasse sai, leidis omma sauna tühja ollemast, sest need, kes temma järrel siinna läinud ellama, ollid surnud. Ta hakkas nüüd jälle sauna ehhitama ja parrandama agga ei se olnud kerge assi, sest temmal ei olnud middagi, egga tahtnud teised külla-rahwas tedda aidata waid pilkasid ja näitasid näppuga temma peale. Agga sest innimenne ei leia abbi, waid enneminne pahhandab. Peter ei pahhandanud. Kui mõnni pilgates küsis, kas ta käinud Samara-maal ehk Krimmis, siis wastas allandlikkult: „ma ollin ärra eksinud, nüüd tullin issa kotta taggasi; ollin surnud, nüüd hakkan ellama!“ Ta püüdis nüüd tööd leida ja näggi ennesse tö jures suurt õnnistust ollewa. Sai pea parremaid ridid ihho peale, teggi sannale ue kattukse ja ahjo ja weel jäi järrele, mista köhho täita. Rahwas siis ennam tedda ei pilganud,

mitto wõttis tedda öige sõbra kombel wasto ja aitas tedda nõuu- ja teuga. Agga Peter teggi nüüd tö jures ka palwet ja lugges õhto ja hommikko Jummala sannast. Selle läbbi sai wimaks kindlaks selle peäle, et olli armo leidnud ja pattud temmale andeks antud, needgi pattud, mis naese ja laste wasto olli teinud. — Sel ajal surrid seal küllas järsko mees ja naene ja kaks last jäi järrele walla toita, agga kegi neid ei tahtnud ennesse jure wõtta egga kaswatada. Siis Petril tulli hea nõu: „tahhan neid lapse assemele wõtta! Jummal on mulle suri asjo teinud, eks ma selle wähhemaga peaks redda tännama!“ Kohhe wõttis neid ennesse jure ja ütles mulle nüüd römuga: „neist lastest näen õiete silmaga, et Jummal weel mind armastab. Hea õppetusse wõttawad wasto, on terwe ihho- ja wagga melega ja sannalulelikkud. Leiwast egga tõõst polle iales weel pudo olnud ja kui wahhest wiimne vasuke olli sõdud ja murre liggi tulli, siis ikka head nabrid töid sedda ja teist, — Jummal neid läkitas! Nüüd lapsed jubba ühhe talwe käinuwad kolis, ja kui õhto mulle rägiwad mis sel päwal õppinud ja kui armsaid laulusid minno ees laulwad, — oh siis jään lapseks neudega, siis on mul rõõm agga on ka häbbi, et keige omma kurja ello järrel ni suurt õnne weel tohhin maitsta!“ Nenda ta räkis, wesst olli silmis.

Wiis aastat pärrast sedda, — se on mullo talwe, — käisin teed ja sain P. külla liggidalle. „Lähhän ommeti Koido Petrit watama!“ mõtlesin seal ja pea seisin temma ukse ees. Toast olli lapse hääl kuulda, se lugges: „Ma tahhan jätta mahha sind, kawwal ilma ma — u. t. s.“ Kui laul otsa sai, läksin sisse. Peter olli wodis haige. Ta pea olli halliks läinud, palle töowest kahwatanud, agga ta südda olli terwe; sedda tundsin ta könnedest. Kaks last seisis temma jures, teise käes laulo-ramat. Peter rõ-

Eesti-ma-rahwa Kalender 1864, lk. 33